

Daniel: «Tots necessitem experimentar que hi ha algú que sempre ens estima»

Daniel Callejo, 34 anys, es va ordenar el passat mes de maig a Roma. Com ell mateix ens ha explicat, el camí fins a arribar al sacerdoci ha estat progressiu sense grans sobresalts deixant entrar de mica en mica a Déu en la seva vida donat que sempre l'ha sentit proper gràcies a la formació cristiana que va rebre des de petit.

17/06/2025

Va néixer a Pamplona, però als divuit anys el Daniel es traslladà a Barcelona per cursar els seus estudis universitaris d'enginyeria industrial a la Universitat Politècnica de Catalunya. En acabar, va treballar en la investigació i el desenvolupament d'impressores de gran format. Durant aquells anys també es va dedicar a la formació cristiana de gent jove a través de diferents activitats promogudes per l'Opus Dei. Segons ens comenta una etapa entranyable donat que guarda “molt bon record d'aquells anys universitaris —tantíssimes hores d'estudi a l'ETSEIB i al Col·legi Major Monterols— i dels primers passos professionals a Hewlett-Packard” on va fer grans amics.

Recentment ordenat, com resumiria el camí fins aquest sí al sacerdocí?

Mirant enrere, veig que ha estat un camí molt progressiu, sense grans sobresalts, en el qual a poc a poc he anat descobrint les meravelles que Déu m'anava preparant. Primer, la crida a viure la vida cristiana seguint l'esperit promogut per Déu a través de sant Josepmaria, buscant la felicitat i la santedat en el treball entès com a servei i ben fet, en la vida familiar, en les coses quotidianes... I, ara, com a sacerdot per procurar portar la misericòrdia i l'amor de Déu als altres. Penso que avui dia tots necessitem experimentar que hi ha algú que sempre ens estima, que ens comprèn i ens escolta passi el que passi... i aquest algú és Déu.

**La família, l'escola, els amics,
també han tingut algun paper en la
seva vocació?**

L'exemple dels meus pares i dels meus germans sempre ha estat un referent per a mi. També suposo que han ajudat les bones relacions que hem mantingut entre nosaltres —tot i les habituals picabaralles de quan érem nens i adolescents, és clar—. Em sembla que a això s'afegeix una educació cristiana que m'ha fet veure Déu com algú proper, algú a qui puc tractar de tu a tu i algú que vol el millor per a mi, i no algú que imposa unes regles.

Hi ha molts camins per arribar a Déu... o, més aviat, hi ha molts camins a través dels quals Ell es fa el trobadís, perquè mai perd l'esperança que descobrim el seu amor i la seva misericòrdia. Personalment, em sembla que l'art, la natura —m'agrada molt la

muntanya i les excursions— i la literatura —que ens explica les històries profundes de la condició humana— són camins que d'una manera o altra ens acosten a Déu.

Tenim nou Papa, Lleó XIV entre les seves primeres paraules un desig: La pau sigui amb vosaltres! I una crida: “No tingueu por! Accepteu la invitació de l'Església i de Crist Senyor!”. Ens marca el camí a seguir?

Déu ens parla a cadascú de moltes maneres i una de molt concreta és precisament el que ens diu el Papa. Necessitem més pau, tant al món com a la nostra vida personal. I això comença per seguir els passos de Jesús, que és qui ens ensenya a perdonar: a perdonar-nos a nosaltres mateixos, a les persones que ens envolten quan ens fereixen, als que són injustos amb nosaltres. I ens ensenya a fer-ho amb alegria.

Que Déu ens cridi personalment i ens convidi a seguir-lo, interpel·la i activa la nostra llibertat o la limita?

Un repte que tenim avui dia els cristians és mostrar que Déu no té interès a fer-nos la vida impossible, sinó tot el contrari. Ell ens ha creat i no desitja altra cosa que siguem feliços, i ens indica el camí per ser-ho, encara que de vegades costi i no ho entenguem del tot.

Al mateix temps, cal no oblidar que Ell mateix —Jesucrist— ha compartit el nostre dolor i ha donat la seva vida per nosaltres. Estimar el que veritablement és bo, les coses que realment valen la pena, mai limita la nostra llibertat, sinó que la fa créixer.

Com els laics podem ajudar els sacerdots a ser millors sacerdots?

Primer, resant per nosaltres.

Després, demanant-nos allò per al que hem estat ordenats preveres: els sagraments. El que ens omple és poder servir els nostres germans i facilitar-los la trobada amb Crist en l'eucaristia, la confessió i els altres sagraments.

Una altra cosa que em ve al cap és amb el vostre exemple: amb la vostra vida alegre en les vicissituds de la família, del treball professional, de l'esport, de les dificultats...

I després de l'ordenació...

Estic treballant per completar la meva tesi doctoral en Antropologia, que espero acabar en uns pocs mesos. Després, celebraré una primera Missa a la meua ciutat natal i, possiblement, una altra a Barcelona. I, per aquelles dates, també sabré millor quins encàrrecs pastorals tindrè.

De moment el Daniel continua a Roma, completant la formació acadèmica, però com ell mateix ha dit “el que ens omple és poder servir els nostres germans i facilitar-los la trobada amb Crist” i això deixa oberta una porta gran de possibilitats i destins. Allà on el necessitin, anirà.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/entrevista-
daniel-callejo-sacerdot-opus-dei/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/entrevista-daniel-callejo-sacerdot-opus-dei/)
(08/08/2025)